

PESMI

S a š a V e g r i

NEKDO JE VZNEMIRIL

stare svetnike,
pripravljajo
se za pohod
iz zlatih ikon.
Odšli bodo
ob glasbi
neke pastirske piščali
na dolgo pot
med gaje zvokov,
Mati božja
bo razprostrla roke,
da se nasmehne otrokom
in izda ženam
svojo skrivnost.
Kakor velika okostja
izumrlega življenja
bodo
katedrale
tonile
proti nevidnemu dnu
in duše orgel
bodo našle novega boga.

VOJAKI SPIJO

in njih mrtvi konji
zobljajo
svinčeni oves.
Smrt
se sprehaja
s čelado
med vkopano četo.
Svetloba
se lomi

na zlobi dima,
ki razcveta
rože oksida
pred mrtvimi lici.
Eno samo drevo
zemlje,
lepa piniya,
ziblje krošnjo
v upanju,
da ji odpustijo
življenje
in zelenje.

OGNJISČA

drznih dedov
razjeda hlad
in praprot
se je vgnezdila
ob njih.
Nihče
jih ni zaznamoval
na tesnih
katastrskih kartah.
Kot črna žival
hodi žalost
med razritimi mejniki
in razmetanimi trasami,
kjer zateglo cvilijo
zavozlani potoki
in stekli hudourniki.
Špalirji zvonikov
pojejo psalme
iz votlih grl,
ko drsijo mimo fotografskih kamer
v okamenelost.
Življenje
se krši in kosa
na nizkih parcelah.

Žalost diha
iz odprtega trebuha
vzhoda in zahoda.
Javor je izjokal semenje
v zamrzli veter.
Necepljena stebila
so vkopana.
Iz divjega srca
jim brizgajo sokovi
v neplodne krošnje.
Sonce
je izbrušeno v zenitu
in noč
ima roso na ustih.
Kdo je
ostril
rumene metulje
na
modrih akacijah.

Ko
je
polnoč
bila v klasu
in snu
kot otrok
ob svojih rokah?

Zver naglice
koti mladiče:
Svetli zmaji prihajajo,
da bodo rahljali
in plodili zemljo.
Ne sklonijo
se do rjavega telesa,
le nasršena rezila
zabadajo vanjo
in režejo,
režejo
in ničesar ne tipljejo,
in ničesar ne iščejo

in ničesar ne slutijo
in ničesar ne pojejo,
samo mrzle zvezde
dišijo
za njimi vroče.

Sove gledajo z veje
dva zelena noža
imajo v obrazu
in grozo
v košati glavi.

SLEPČEVA VRNITEV

Juš Kozak

(Konec.)

MRTVI ČAS

Miloba jesenskih dni me je večkrat zvabila na vrt. Mati je jabolka že obrala in mi jih vsako jutro položila v košarico na mizo. Vedno je premišljevala, kako bi me razveselila.

Na naš vrt ni segel šum življenja. Tišino je motilo le bobnenje vlakov, poredko so se čuli glasovi s ceste.

Petje ptičic se je ubiralo v moje premišljanje. Mati si ne privošči nobenega počitka. Za vso hišo skrbi in še za vrt. Svetoval sem ji, da naj opusti cinije, da bo imela manj dela. Luč ne posije več v moj svet. Spoznavam ga le po zvoku, vonju in kar ga otipam. Mati se je zaradi cinij uprla, trdila je, da jih sedaj ne bo zavrgla. »Tudi meni so se priljubile,« je trdila, »brez njih bi se mi zdel vrt prazen.«

Ne vem, od kod materi moč. Ko sem se vrnil, so bile njene roke uvele in mrzle. Sedaj čutim toplino, kadar se jih dotaknem. Njen glas je čistejši in močnejši. Tudi hoja, se mi zdi, ni prav nič starostna. Ko bi ji le mogel pogledati v oči.

Že večkrat me je strašila misel, ki sem jo pred materjo skrival. Kaj bo z mano, če bo mati opešala? Kam naj se zatečem tako pohabljen? Samo Dom še ostane. Kako se bom znašel v Domu?